

לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של
הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע
סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו

סמוך לציון הרב הקדוש
רבי שלמה מקרלין זצוק"ל הי"ד

| גליון 156 |

ברשת תולדות תשב"ד

שבוע של חיים

מתורתו של רבינו ותלמידיו הק'

פרשת תולדות

ויצחק בן ששים שנה בלדת אתם (כה, כו).
וברש"י י' שנים הללו צפה והמתין לה כמו
שעשה אביו לשרה, כיון שלא נתעברה ידע
שהיא עקרה והתפלל עליה, ושפחה לא רצה
לישא לפי שנתקדש וכו'. ויש להבין, למה ליה
לרש"י לבאר הטעם שלא רצה לישא שפחה,
הרי גם לולא כך היה לו להתפלל על רבקה
שתיפקד. וביאר הרה"ק רבי אהרן מקארלין
זצוק"ל, וזה לשון קדשו: בנערותי הייתי
סובר כי דבר קל הוא להתפלל ולבקש רחמים
בעד חברו, אבל באמת התפילה היא עבודה
הקשה מכל העבודות, והראיה מפירוש רש"י
הנ"ל, ומשמע שאילולי טעם זה היה עושה כל
האפשריות בכדי שלא יצטרך לבא לידי עבודה
זו.

(עי"פ בית אהרן קמ"ד)

ולאום מלאום יאמץ (כה, כג). פרש"י כזשה קם
זה נופל וגו', לא נתמלאה צור אלא מחורבנה
של ירושלים. צור נקרא מקור התאות והמדות
הרעות. ירושלים נקרא מקור הקדושה ועבודת
ה', אותיות ירו שלם. וזהו לא נתמלאה צור אלא
כשיש חורבן בעיני ירושלים היינו בעבודת ה'.

(אמרות משה, בשם הרה"ק הר"מ מקוברין זי"ע)

גשה נא ואמושך בני (כו, כא). וברש"י אמר
יצחק אין דרך עשו להיות שם שמים שגור
בפיו, וזה אומר כי הקרה ה' אלקיך. ולכאורה
קשה הלא מסתמא היה יעקב יותר נזהר
מלהוציא שם שמים מפיו. אך מצינו בגמרא,
'שגור' הוא מלשון היסק והבערה, 'שגרא
תבורא', וזה הוא כוונת רש"י הקדוש, שיצחק
שמע שיעקב הזכיר את השם בגודל התלהבות
וחמימות, ואמר יצחק אין דרך עשו להיות שם
שמים שגור בפיו, היינו שאין עשו מזכיר את
השם בחמימות כל כך.

(ספרן של צדיקים, בשם הרה"ק רבי אשר מסטאלין זי"ע)

קדושת הקדוש

אמרים מובחרים, יקרים ומאירים, מתוך הספר
'קדושת הקדוש' הנמצא בשלבי עריכה

עבודת האכילה

בשם הקדוש זי"ע: אכל ועמד (שבת מא, א. גיטין ע, א), שנשאר על מדריגתו הראשונה ולא נתעלה
על ידי אכילתו - זהו סימן אכילתו דם, שאכל רק בשביל הדם שלו להנאת גופו על כן לא עלה על ידי
האכילה.

(כתבי רמ"מ מידנער)

עיטורי קדוש

והוא כי לפעמים יתהפך האדם וישתנה מטוב לרע
בטבעו ומזגו ולא ידע מאיזה סיבה והוא עצמו
יתמה אין בהפך בדעתו, ואמר, כי זה יסובב לצד
שלפעמים יאכל אדם מאכל שיש בו חלק מחלקי
הרע או יש בו נפש רעה מהגלגולים לסיבת
תחלואיהם, וכאשר תכנס הנפש הרעה או ניצוץ
הרע בקרבו תטהו מטוב לרע ותגבר בו בחינת הרע.
מעתה השומר עצמו ממאכלות הרעות יתגבר החפץ
בו בדברים הנוגעים לנפש, ע"כ.
וכן כותב הרה"ק רבי צדוק מלובלין זצוק"ל בספרו
מחשבות חרוץ (אות יט):
התחלת כל רע הוא על ידי תאות אכילה, שבוה
היה התחלת חטא הראשון ותחילת הסתת היצר
הרע באכילת עץ הדעת, ע"כ.

וכן הוא בספר מאור ושמש (פרשת כי תבוא):
שמעתי מהרב הקדוש האלקי האב"ד דקהילת
נשחיו זצוק"ל, כי יארע לבעלי תשובה שחוזרים
לקלקולם אחר כך מפני שאין נזהרים באכילתם
לאכול בקדושה, ועל ידי כך הניצוצות המגולגלות
במאכלים ההם מושכים אותם אחורנית, ע"כ.

העבודה בגשמיות

המובן של 'אכילה' אינו רק על אכילה בלבד, אלא
על כל עניני הגשמיות, אשר צריכים לקיים בהם
'בכל דרכיך דעה' ולהתעלות על דם ולא חיו
להיפך. וכך איתא בספר דברי אהרן בשם הרה"ק ר'
שלום מהורדוק זצוק"ל (מתלמידי הרה"ק רבי אשר
מסטאלין זי"ע), וכך לשונו:
איתא בתנא דבי אליהו (רבה כד); עד שאתה
מבקש על דברי תורה שיכנס במעיך, בקש רחמים
על אכילה ושתיה שלא יכנסו במעיך. ואמר שם
שאין הכוונה של התנא דבי אליהו שלא יאכל אדם
וישתה, דאם כן איך יחיה ומהיכן יהיה לו כח
לעבוד את השי"י, אלא הכוונה על כל התאוות
והמדות רעות שהם נקראים בשם אכילה
ושתיה, ע"כ.

התעלות

מטרת האכילה אינה רק כדי להשביע את האדם
בכדי שיחיה, שכן אם זאת היא המטרה, הרי הקב"ה
היה יכול לעשות דרכים אחרות להחיות את האדם
ולא יצטרך לבטל עצמו בצורכי מזונו (ראה אור
החיים במדבר יד, ט). ומכך שקבע הקב"ה בעולמו
שהאדם יצטרך לזון את עצמו, אות הוא שהאכילה
היא עבודה, ולא זו בלבד, אלא עבודת האכילה הוא
שער מרכזי להתעלות בעבודת ה'. ואין המדובר
רק על צדיקים היודעים לייחד ייחודים ולהעלות
ניצוצות בעת אכילתם, אלא היא עבודה לכל אדם.
ודבר זה ברור ופשוט - שאי אפשר לומר שהעבודה
שיש בעת האכילה היא להימנע כמה שיותר
מלאכול, כי הרי אין דבר זה שייך, כי האיך יחיה
והאיך יהיה לו כוח לעבוד את ה'. אלא העבודה
היא לאכול כראוי. וכאשר האדם אוכל כראוי וכנכון
גורם לעצמו להתעלות בעבודתו הרחוקית ומסלק
על ידי כך את כל המניעים וההפרעות שיש לו
בעבודת ה'.

והנה בזה יכול האדם לטעות מאוד, כי יכול הוא
לחשוב שאכל את אכילתו בלתי לה' לבדו, אך
האמת הוא שאינו כן אלא אכל את אכילתו להנאת
גופו. ובא רבינו ונתן בזה סימן, שאם "אכל ועמד"
כלומר שאחרי אכילתו נשאר לעמוד על מדריגתו
הראשונה ולא נתעלה, אזי אות הוא שאכילתו היתה
לשם הנאת גופו וזהו "אכילתו דם" - שהיתה רק
בשביל הדם שלו, ולכן לא נתעלה.

נפילה

וכשם שעל ידי אכילתו כראוי מתעלה האדם, כך
ח"ו להיפך, שכל נפילתו של האדם ממדריגתו הוא
מפני אכילתו שלא היתה כראוי.
וכדבר הזה מצינו בספר אור החיים הק' (ויקרא
יח, ב), וזה לשונו:
...שמעתייה משם הרב הקדוש מהר"י
לוריא זצוק"ל (שער הגלגולים יט),

הציון של הקדוש הזה - הוא ממש כמו שעומדים לפניו בחיים חיותו (הרה"ק ר' אשר מסטאלין)

מתקשרים לצדיק רבי שלמה מקארלין, ונושעים כבחייה חיותו

מגוון אפשרות לשותפות בפעילויות הצדיק

הפצת מעיינות הצדיק - קירוב רחוקים בעיירת הצדיק - הכנסת אורחים בעירו של הצדיק

התקשרו עכשיו למרכז לודמיר - 04-30-10-900 | בעמדות נדרים פלוס' על שם 'לודמיר'

שילחו קוויטל לצדיק לברכה וישועה בכל הענינים

תמלון
אולם
הכנסת אורחים

בית רבינו
ימקה טוהר • בית הכנסת
קאוע שטיבל

הציון הקדוש
על הציון הקדוש חיה הוא
מתש כמו שעומדים לפניו
בחייה חיותו

מחיה המתים

ענוהו החסידים כי שוטרי העיירה משליטים סדר בין הקהל ומפלים את מכותיהם על הנאספים עקב כך.

חייך רבי הערש והפטיר לעומתם בעליצות:

”נו, אז די פאליציי שלאגט - שלאגט מען צוריק!..” [אם השוטרים מכים - צריך להכותם בחזרה!...] אך יצאו דברי רבי הערש ופשטו הלאה אל הקהל הרב - ומהפכה גדולה ומכופלת נעשתה, כאשר הקהל החל ליישם את ההוראה...

קרא רבי אליעזר אל הרבי בטרוניה שיש בה עליזות וחדווה: ”רבי, באתם הנה כאורח והפכתם את עירי, אחר תחזורו לביתכם לשלום ותשאירו אותי עם החורבן שנעשה...” אך הנה ברגע אחד נהפכה אווירת החג והששון לאבל קודר. אסון נורא התרחש. באחת מקריני הרחוב שרוע היה ילד קט על הארץ אחר שנרמס על ידי ההמון. דקות ארוכות ניסו יודעי רפואה לעוררו ולהשיב את חיותו, אולם לבסוף נאלצו לקבוע כי איננו בין החיים.

שוב הגיעו הקולות הרמים והנדהמים לאוזנו של רבי הערש הזקן, ושוב שאל לפשרם, ואז נוכח לשמוע על הבשורה האיומה המעוררת תוגה ואימה רבה בקרב הציבור כולו. ”הביאו אלי את הילד!” הרים רבי הערש את קולו החלוש במאמץ, ”רוצה אני לברכו!”

היה שם אחד הנוכחים שהיה בעל לב רגיש ונחרד, שכבש פניו ומירר בבכי אודות האסון הנורא שהתרחש. בשמעו את בקשת הרבי נענה ואמר מתוך בלבול וסערת רגשותיו: ”יכול הרבי לילך אצל בית החיים בעיר ולברך את כל השוכנים שם! הרי הילד מת! הוא נרמס למוות!”

אך הרבי הקדוש לא שת לבו אל הדברים והמתין לבואו של הילד הדומם, שהובא מיד אל הרבי והונח על קרקעית העגלה.

רבי הערש מרימנוב עצם את עיניו והניח את ידו על הילד חסר החיים. חלפו רגעים אחדים ועינו הילד נפקחו לרווחה, חיות מחודשת נכנסה בקרבו והוא שב לחיים.

הילד נלקח בזהירות רבה שכוב על גבי כמה קרשים מאולתרים, ולאחר דקות קצרות כבר היה עומד על שתי רגליו בריא ורענן כאחד האדם.

נס תחיית המתים העצום פשט בין המוני היהודים וההתרגשות הלכה וגאתה לאין שיעור.

בתום הביקור בדזייקוב האיץ רבי אליעזר במלוויו של רבי הערש להשיב את הרבי במהירות לביתו, כי הקור העז הולך וגובר מרגע לרגע. הפמליה יצאה את דזייקוב והגיעה אל הכפר פיעקלא הסמוך לבלאז'וב, שם חלה רבי הערש ונאלץ להשאר ללון שם. בבוקר נחלש הרבי ביותר והשכים כשהוא קודח כולו מחום. משמשו מיהרו להסיעו לרימנוב אליה הגיעו בערב שבת קודש כ"ד בחשוון. רבי הערש שכב בחוליו כשבוע עד שנפטר ביום רביעי ל' בחשוון (א' דר"ח כסלו), ונטמן ברימנוב באוהל בפני עצמו לא הרחק מאוהל רבו הקדוש רבי מנחם מנדל מרימנוב זיע"א.

לכבוד יומא דהילולא של הרה"ק רבי צבי הירש הכהן מרימנוב בן רבי יהודה לייב זיע"א - א' דר"ח כסלו תר"ז.

שילהי חודש חשוון שנת תר"ז. המון עם נדחק וממלא את רחובותיה של דזייקוב, המולה רבה ממלאת את העיירה כולה עם שאון רם הנגדם מנחשול ענק של יהודים אין מספר, ההולך ומתגנז בואכה ביתו של הרבי הקדוש רבי אליעזר מדזייקוב.

השמועה אודות ביקורו של הרבי ר' הערש מרימנוב הזקן אצל ידידו רבי אליעזר מדזייקוב, הלכה ונישאה מפה לאוזן וגרמה לבואם והתקבצם של רבים מכל קצוות האיזור, אשר עז היה רצונם לחזות בשני ענקי העולם הנפגשים זה עם זה. רבי אליעזר מדזייקוב היה בנו של הרבי הקדוש רבי נפתלי מראפשיץ, שבצילו חסה הרבי מרימנוב לאחר פטירת רבו ר' מנחם מנדל מרימנוב, ורבה היתה ידידותם של השניים רבות בשנים.

לא בכדי עטו ובאו ההמונים, כי אל כפפי השמועה המתגלגלת מעיר לעיר וממקום למקום נוספה הידיעה - כי תשישותו של רבי הערש מרימנוב גדולה ביותר ובריאות גופו הולכת ונחלשת, ראשו כפוף ופניו חיוורות כסיד, פיו אך בקושי מוציא את דברו ונדמה שאלו ימיו האחרונים עלי אדמות. מוטב אפוא לחטוף רגעים יקרים מפז בצילו הטהור ולהביט אל זיו פניו הקורנות, ההרוז הכל בליבם. יודעי דבר אף הוסיפו לאמור כי רבי הערש הגיע הנה כדי להיפרד מרעו הקרוב טרם צאתו מן העולם הזה לעולם שכולו טוב.

גדודים גדודים צבאו על פתח ביתו של רבי לייזר'ל מדזייקוב, והנה נפתחה הדלת והרבי בקושי רב ובעזרת הגבאים הנמרצים, יצא מביתו אל הרחוב לקבל את פני הרבי מרימנוב.

קורת רוח רבה נסוכה על פני רבי אליעזר ובכל אחת מידיו נושא הוא צלחת עמוסה במיני מאכל משובחים, כפי שנהוג היה באותם ימים כאות כבוד בעת קבלת אדם רם ומכובד. היו מן הגדולים שפירשו למפרע את מעשיו של רבי אליעזר כי רצונו היה להימנע מלתת ידו לשלום אל הרבי יען שכבר היה זה פחות משלושים יום לפני הסתלקותו מן העולם.

עגלתו של הצדיק מרימנוב הלכה והתקדמה באיטיות רבה, מפלסת דרכה בין הנדחקים הרבים המנסים להביט ולחזות בתואר פני הרבי הקדוש, שישב ספון בעגלה עטוף מעיל פרווה עב מפני הקור העז שהיכה כבר במלוא עוזו עם ראשיתו של החורף.

הנה הגיע רבי אליעזר ופמלייתו ונפגשו עם כרכרת רבי הערש. רבי אליעזר עלה ברום יראת כבוד אל עגלת רבי הערש לחלות פניו. בריעות עמוקה היו שני הצדיקים משוחחים זה עם זה וממתיקים סוד, ובינתיים מסביב הולכת ורבה המהומה והסערה, עוד ועוד באים ונדחקים, חפצים להתקרב לעגלת הצדיקים ולהשביע נפשם ממחזה הקדוש. עד מהרה הוזעקה לרחובות העיר המשטרה ועשרות שוטרים החלו להשליט סדר בעזרת מקלותיהם העבים, בשריקות משרוקיותיהם התלויות לצוואריהם ובקריאותיהם הגסות. שאון המהומה רק הלך וגבר והגיע אף לאוזניהם של שני הצדיקים המשוחחים.

לפתע הטיט רבי הערש הזקן את ראשו ופנה אל המתקבצים סביב ושאל: ”מה הרעש הגדול אשר אנוכי שומע?”

ציורו של הרה"ק מרימנוב זיע"א

ילדי רבינו שלמה

חידת השבוע

חידה: פיצד קם הילד לתחיה בעיר דזייקוב?
הפתרון לחידה מופיע בעלון זה.
כדי לענות על החידה יש לחייג לקו לודמיר 02-3011122
להכנס לשלוחות הילדים - שלוחה מספר 0
ולפעל לפי ההוראות. בין הפותרים נכונה תגרל זכות רכישת ספרים.
את התשובה יש לשלח עד ליום ראשון פרשת ויצא
הזוכה לפרשת וירא: עקיבא פרינד מודיעין עלית

אוצרות ומשגים

העור שנפקחו עיניו (א)
אפרים העור הגיע למקום מושבו של רבינו שלמה מקארלין הקדוש, יחד עם המלחים המסיעים לו בדרך הלוכו. מיד בהגיעם החלו לברר היכן נתן לפגש את הצדיק הגדול, איש הפלא והמופת רבי שלמה קארלינער.
בשעת בקר מקדמת יצא אפרים העור עם מליו והמתין על אם הדרך לבואו של הרבי הקדוש, סמוך ונואף אל ביתו.
והנה עבר דקות אודות הופיע ובא רבי שלמה ברב הדרו וזיו טהור. הקבוצה פנתה אל הרבי

החיים בלודמיר בעבר ובהווה

החיים בלודמיר

קללות לודמיר שהוסרו בזכות נכד רבינו ומחותנו

מרדכי מטשערנאביל זי"ע.
הנה עת הגיעו המחותרים ללודמיר, פנה לרבי מרדכי מטשערנאביל אחד מנגידי וסוחרי העיר, והראהו את מכת העכברים אשר שם. מהר"ם מטשערנאביל בירך שתסור הקללה מן העיר, וכך הוה. או אז מיהרו לבקשו שיבטל גם את שתי הקללות האחרות. אך רבי מרדכי השיבם כי אין בכוחו לבטל לגמרי את קללת הצדיק התוספות וי"ט. אולם בני המקום התחכמו ודאגו לפרנס את נכד מהר"ם החתן, וכעבור תקופה כשנחלשה שוב פרנסתו נודע הדבר לזקינו המהר"ם, כתב לבני העיר שבאם ישתדלו שוב לפרנסו, מבטיח הוא להם על תקופת שנים שלא תפרוץ שום שריפה בלודמיר. ואכן משך כל תקופת השנים שנקב הצדיק כך היה. כשנסתיים הזמן שבו לבקשו על כך, ושוב אמר כי אין בכוחו לבטל לגמרי קללות צדיק. ואכן תיכף לאחר מכן אירעה בעיר דליקה שכלתה את רוב בתי לודמיר.

השבוע לרגל הילולת הרה"ק רבי אהרן מטשערנאביל זיע"א [ביום ח' כסלו], נייחד את המדור לספר על קורות קללות העיר שסרו בזכות החזקת חתנו הצדיק - נכד רבינו. כמוכא בישמע שלמה בשם ספר 'הדרת קודש'.
במשך תקופה מסוימת כיהן בעל התוספות יום טוב זיע"א כרב העיר לודמיר. אלא שבעקבות רדיפות קשות נאלץ לנטוש ולברוח את העיר. בתוך המאורעות דאז, התקלה המקום על ידו בשלוש קללות: 1. שריפות, 2. מכות עכברים, 3. שתשרור מחלוקת בין ראשי העם ולא יישוו לדעה אחת. ואכן קללות הצדיק רבצו על לודמיר, ותושביה סבלו מהן שנים רבות. כמאתיים שנה אחר כך, נחגגה בלודמיר שמחת הנישואין של נכד רבינו הקדוש מקארלין שנקרא על שמו - הרה"צ רבי שלמה בן בנו הרה"ק רבי משה מ"מ אביו בלודמיר, שנשא לאשה את בתו בכיתו של הרה"ק רבי אהרן מטשערנאביל, בחיי אביו הרה"ק רבי